

Единъ день сѣдѣхме на двора. Ненадѣйно дойде при насъ единъ гостенинъ. Този гостенинъ бѣше Баронътъ, кучето на нашия касанинъ. То се доближи до брата ми, който возѣше съ колцата си Магдалинка. Кучето захванѣ да мирише кокалитѣ, които бѣхъ до насъ, нѣ Георги се уплаши да го не ухапи, изпицѣ силно и избѣга. Братъ ми наистина бѣше много ядро момче, но и Баронъ бѣше много голѣмо и грозно куче, отъ което всѣки би се уплашилъ. Но всичко това не бѣше, защото Георги като бѣгане, колата се обърнахъ и моята Магдалинка отхвъркна на една страна. Поискахъ да ѝ помогна, но не можихъ, защото и азъ бѣхъ уплашена.

Коста, най стария между насъ, завтече се и вдигна Магдалинка отъ земята. Но какво да видѣ? Магдалинка се ударила въ лѣвото око и го избила. Ахъ, казахъ си азъ, защо ли куклитѣ иматъ толкози слаби очи? Боже мой! Плакахъ, плакахъ, проливахъ сълзи, но нищо не ѝ помогнахъ.

Когато оплакахъ куклата си, у дома дойде малкото момченце на сѣсѣда ни; то търсѣше батя, за да си поиграхъ съ въртиленкитѣ, които имъ направи завчера вуйчо. Като ме видѣ, че плачѣ, доближи се до мене и ме попита: „защо плаченъ, Танке? — Да не сж те били?“ — Не, мене никой пжтъ не сж ме били, защото не обичамъ да грѣшѣ, но за друго нѣщо плачѣ: куклата ми падна на земята, че си извади окото. — Не бой се, Танке, отговори ѝ Иванчо, азъ ей-сега ще отидѣ за доктора и той ще ѝ исцѣри окото. И на часътъ се завтече у домътъ си. Слѣдъ